

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
DANYCH OSOBOWYCH**
Miroslaw Wróblewski

Warszawa,

DPNT.0623.13.2025

Sekretarz Stanu

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na korespondencję z 22 maja br., sygn. DPUE.7313.188.2025.JH(1)(JS), w sprawie wniosku o wydanie przez Trybunał EFTA opinii doradczej w sprawie **E-5/25 Silbernagl** (ochrona danych osobowych – podstawy zwolnienia inspektora ochrony danych) uprzejmie informuję, że w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych **udział Rzeczypospolitej Polskiej w niniejszym postępowaniu jest zasadny.**

Stan faktyczny sprawy

Kwestia sporna dotyczy odwołania inspektora ochrony danych (IOD). Powód (Rainer Silbernagl) został powołany do pełnienia funkcji IOD przez Uniwersytet Liechtensteinu (Universität Liechtenstein). Na podstawie umowy o pracę z 15 października 2019 r. powód został zatrudniony na czas nieokreślony na stanowisku inspektora ochrony danych przy wymiarze pracy wynoszącym 50%. Następnie na podstawie aneksu z 16 października 2019 r. powód został zatrudniony jako doktor habilitowany na stanowisku profesora katedry w wymiarze pracy wynoszącym 30% na czas określony do 30 czerwca 2021 r.

W dniu 15 grudnia 2020 r. weszły w życie przepisy dotyczące zatrudnienia i wynagrodzeń, zgodnie z którymi zatrudnienie na stanowisku doktora habilitowanego nie może być łączone z żadnym innym zatrudnieniem na uniwersytecie.

W dniu 27 stycznia 2021 r. powodowi doręczono pismo informujące o rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 maja 2021 r. zgodnie z uzgodnionym okresem wypowiedzenia. W uzasadnieniu uniwersytet wskazał, że w związku z ww. zakazem łączenia stanowisk, jednoczesne zatrudnienie w charakterze asystenta naukowego oraz inspektora ochrony danych nie powinno być możliwe.

Powód uważa, że wypowiedzenie dokonane przez uniwersytet nie miało uzasadnionej przyczyny i było nieważne. W pozwie skarżący wniósł o:

a) stwierdzenie, że istniejący stosunek umowny z dnia 15 października 2019 r. między powodem a pozwanym dotyczący powołania na stanowisko inspektora ochrony danych w 50% pozostaje w mocy;

alternatywnie

b) stwierdzenie, że stanowisko i funkcja skarżącego jako inspektora ochrony danych zostają utrzymane;

alternatywnie

c) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że zwykle rozwiązanie umowy nastąpiło z powodu występującej niezgodności. Nie miało to związku z wykonywaniem przez wnioskodawcę zadań inspektora ochrony danych. W ocenie pozwanego rozporządzenie 2016/679¹ i ustawa o ochronie danych nie ustanawiają żadnej ochrony przed zwolnieniem z pracy na podstawie prawa pracy.

Sądy pierwszej i drugiej instancji oddaliły wszystkie żądania powoda.

W postępowaniu rewizyjnym strony powodowej Książęcy Sąd Najwyższy zmienił orzeczenia sądów niższych instancji i orzekł, że istniejący stosunek umowny między skarżącym a pozwanym z 15 października 2019 r. dotyczący powołania na stanowisko inspektora ochrony danych pozostaje w mocy.

Następnie Trybunał Konstytucyjny uchylił wyrok Książęcego Sądu Najwyższego i przekazał sprawę sądowi apelacyjnemu w celu wydania nowego orzeczenia na podstawie obowiązku związania opinią prawną Trybunału Konstytucyjnego.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego kwestie związane z odwołaniem inspektora ochrony danych reguluje art. 7 ust. 3 zdanie ostatnie i art. 7 ust. 4 ustawy o ochronie danych. Kwestia rozwiązania stosunku pracy z inspektorem ochrony danych nie jest uregulowana w tych przepisach. Jak dalej wskazał Trybunał Konstytucyjny oznacza to, że zgodnie z sytuacją prawną w Liechtensteinie, rozwiązanie stosunku pracy niezwiązane z pełnieniem funkcji inspektora ochrony danych może nastąpić zgodnie ze zwykłymi wymogami ustawy o umowach o pracę również bez uzasadnionej przyczyny, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie w drodze zwykłego rozwiązania z okresem wypowiedzenia, ale bez uzasadnionej przyczyny.

Książęcy Sąd Najwyższy, w ramach ponownego rozpatrzenia sprawy i po uwzględnieniu wniosku stron, zwrócił się do Trybunału EFTA w celu uzyskania opinii doradczej w powyższej sprawie i skierował następujące pytania:

1. Czy art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak w niniejszej sprawie art. 7 ust. 4 ustawy o ochronie danych, zgodnie z którym inspektor ochrony danych zatrudniony przez organ publiczny może zostać

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 4.5.2016, str. 1, ze zm.), nazywane dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

odwołany przez organ publiczny wyłącznie z uzasadnionej przyczyny, w szczególności w przypadku zaistnienia okoliczności, w których nie można już racjonalnie oczekiwać kontynuacji stosunku pracy ze względów dobrej wiary, nawet jeśli inspektor ochrony danych nie pełni swojej funkcji lub nie wypełnia jej prawidłowo?

2. Czy art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679 w brzmieniu niemieckim należy interpretować w ten sposób, że pojęcie »odwołany« [w języku niemieckim »abberufen«] obejmuje również (zwykle) rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę inspektora ochrony danych, jeżeli w rezultacie ustanie podstawa umowy o pracę, a tym samym faktyczna możliwość wykonywania działalności inspektora ochrony danych?
3. Czy cel ochronny art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679, a mianowicie zagwarantowanie niezależności funkcjonalnej inspektora ochrony danych, wymaga wykładni tego przepisu i odpowiadających mu przepisów krajowych służących temu samemu celowi ochronnemu, takich jak art. 7 ust. 3 i 4 ustawy o ochronie danych, w ten sposób, że zwolnienie dokonane z naruszeniem tych przepisów oznacza, że zwolnienie jest nieważne i że stosunek pracy między pracodawcą a inspektorem ochrony danych jako taki pozostaje nienaruszony?

Ad. 1

Zgodnie z art. 38 ust. 3 zdanie 2 rozporządzenia 2016/679 inspektor ochrony danych nie jest odwoływany ani karany przez administratora ani podmiot przetwarzający za wypełnianie swoich zadań. Regulacje zawarte w tym rozporządzeniu nie wskazują natomiast kiedy i jak inspektor ochrony danych może zostać odwołany i zastąpiony inną osobą. Rozporządzenie to nie przyznaje również IOD żadnych szczególnych roszczeń pracowniczych (w szczególności nie przyznaje IOD prawa do odszkodowania od administratora w przypadku rozwiązania z nim umowy o pracę). Pomimo tego, regulacja ta zawiera przepisy dotyczące ewentualnych sankcji związanych z naruszeniem ww. przepisu. W art. 83 ust. 4 rozporządzenia 2016/679 przewidziano bowiem możliwość nałożenia na administratora administracyjnej kary pieniężnej w przypadku naruszenia przez niego m.in. powołanego wyżej art. 38.

Grupa Robocza Art. 29 w Wytycznych dotyczących IOD², wskazała, że im stabilniejszy kontrakt i szerszy zakres ochrony przed odwołaniem, tym większa szansa na wykonywanie zadań IOD w sposób niezależny. W ten sposób podkreślono, że zakaz odwoływania IOD za wykonywanie jego zadań jest ważną gwarancją jego niezależności. Przepis art. 38 ust. 3 jest ogólnym wskazaniem zasady ochrony i stabilności pełnienia funkcji IOD oraz jego statusu mającego zapewniać mu prawidłowe i skuteczne wykonywanie zadań.

Jak wskazał Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej jako TSUE) w wyroku z 22 czerwca 2022 r. w sprawie C-534/20 Leistritz, art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679, poprzez zapewnienie ochrony inspektorowi ochrony danych

² Wytyczne WP 243 dotyczące inspektorów ochrony danych (dalej jako Wytyczne dotyczące IOD), s.17.

przed każdą decyzją, która kładłaby kres pełnieniu przez niego funkcji, która stawiałaby go w niekorzystnej sytuacji lub która stanowiłaby sankcję, w sytuacji, gdy taka decyzja pozostaje w związku z wypełnianiem przez niego zadań, zmierza zasadniczo do ochrony niezależności funkcjonalnej inspektora ochrony danych, a wobec tego do zapewnienia skuteczności przepisów rozporządzenia 2016/679.

Aby ułatwić zapewnienie tych gwarancji Wytyczne dotyczące IOD zalecają m.in. wprowadzenie wewnętrznych regulacji (regulaminów, statutów, klauzul umownych), które mają zapewniać większą gwarancję wykonywanie zadań IOD w sposób należyty (s.17).

Warto jednak podkreślić że, jak wskazuje się w ww. Wytycznych (str. 17), zgodnie z normalnymi regułami, przepisami karnymi i prawa pracy, jak w przypadku każdego innego pracownika czy zleceniobiorcy, IOD może zostać odwołany w uzasadnionych sytuacjach z przyczyn innych niż wykonywanie obowiązków IOD (np. kradzież, nękanie fizyczne i psychiczne, molestowanie seksualne, ciężkie naruszenie obowiązków).

W doktrynie podkreśla się, że zakaz odwołania lub karania IOD dotyczy sytuacji, gdy IOD prawidłowo wykonuje swoje zadania w ramach wyznaczonej funkcji. Sformułowanie „wypełnianie zadań” należy bowiem rozumieć jako działania prawidłowe i zgodne z przepisami. Uchybienia, błędy (czyli nieprawidłowe wykonywanie zadań) lub niewykonanie wymaganych działań powinny być natomiast traktowane jako niewypełnienie zadań, co może prowadzić do pociągnięcia IOD do odpowiedzialności, w tym do ukarania lub odwołania z funkcji IOD³.

Niektóre państwa członkowskie zdecydowały się na wprowadzenie w swoich regulacjach krajowych szczególnych zasad dotyczących statusu i ochrony zatrudnienia IOD. Przy czym należy zauważyć, że polski ustawodawca nie zdecydował się dotychczas na przyjęcie takich regulacji.

Kilka z takich rozwiązań krajowych stało się przedmiotem postępowań przed TSUE⁴, w których Trybunał zajmował się w szczególności oceną zakresu ochrony przed zwolnieniem jakie przyznaje inspektorom ochrony danych art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679 oraz oceną sposobu ukształtowania regulacji krajowych, na mocy których IOD uzyskuje dalej idącą ochronę prawną przed odwołaniem lub karaniem niż przewidziana w ww. przepisie.

W wyroku z 9 lutego 2023 r. w sprawie C-453/21 X-FAB Dresden⁵ TSUE określił granice tej szerszej ochrony IOD, przyjmowanej przez poszczególne państwa. Wskazał, że każde państwo członkowskie może w ramach wykonywania powierzonych mu kompetencji ustanowić przepisy szczególne zapewniające większą ochronę w zakresie odwoływania IOD, o ile przepisy te są zgodne z prawem Unii, a konkretnie z przepisami rozporządzenia 2016/679, między innymi z jego art. 38 ust. 3 zdanie drugie (pkt 31 wyroku). W szczególności taka wzmożona ochrona nie może zagrozić realizacji celów tego rozporządzenia. Tymczasem byłoby tak w przypadku, gdyby uniemożliwiała ona jakiegokolwiek odwołanie przez administratora lub podmiot przetwarzający IOD, który nie

³ P. Fajgielski [w:] Komentarz do rozporządzenia nr 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) [w:] Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2022, art. 38.

⁴ Zobacz wyroki TSUE w sprawach: C-534/20 Leistritz, C-453/21 X-FAB Dresden oraz C-560/21 KISA

posiadałby już kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania swoich zadań zgodnie z art. 37 ust. 5 rozporządzenia 2016/679 lub który nie wywiązywałby się z nich zgodnie z przepisami rozporządzenia 2016/679 (pkt 32 wyroku). Rozporządzenie 2016/679 ma na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony osób fizycznych w Unii w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, a dla realizacji tego celu IOD powinien być w stanie wykonywać swoje funkcje i zadania w sposób całkowicie niezależny. Wzmocniona ochrona IOD, która całkowicie uniemożliwiłaby jego odwołanie nawet w przypadku, gdyby nie był on lub przestał być w stanie wykonywać swoich zadań w sposób całkowicie niezależny z powodu konfliktu interesów, zagrażałaby realizacji tego celu (pkt 33 i 34 wyroku). W świetle powyższego Trybunał uznał, że wykładni art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że administrator lub podmiot przetwarzający może rozwiązać stosunek pracy z inspektorem ochrony danych, będącym członkiem jego personelu, jedynie z ważnej przyczyny, nawet jeśli rozwiązanie stosunku pracy nie jest związane z wypełnianiem przez tego inspektora jego zadań, o ile takie uregulowanie nie zagraża realizacji celów tego rozporządzenia (pkt 36 wyroku).

Należy zatem przyjąć w świetle orzecznictwa TSUE, że ochrona IOD przed zwolnieniem powinna przysługiwać jedynie wówczas, gdy prawidłowo wykonuje on swoje zadania jako IOD.

Odnosząc się zatem do pierwszego pytania, w ocenie organu nadzorczego art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679 stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, na mocy którego IOD uzyska dalej idącą ochronę prawną przed odwołaniem lub karaniem nawet w sytuacji, gdy nie pełni swojej funkcji lub nie wypełnia jej prawidłowo. Regulacja krajowa przewidująca bezwarunkową nieodwołalność inspektora, byłaby sprzeczna z celem przepisu art. 38 ust. 3 rozporządzenia 2016/679. Przepis ten wskazuje na gwarancje nieodwołalności jedynie w przypadku należycie wypełnionych obowiązków przez IOD. Wzmocniona ochrona IOD, która całkowicie uniemożliwiłaby jego odwołanie, w przypadku gdyby nie wykonywał on swoich zadań prawidłowo, zagrażałaby bowiem realizacji celu rozporządzenia 2016/679, jakim jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych oraz też celowi wyznaczenia IOD w organizacji.

Ad. 2

Odnosząc się do pytania drugiego, w ocenie organu nadzorczego pojęcie „odwołany” należy rozumieć szeroko, ponieważ przepis art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679 ma zapobiegać odwoływaniu IOD niezależnie od podstawy na jakiej pełni swoją funkcję, czy jest pracownikiem, czy osobą pełniącą funkcję IOD na podstawie umowy o świadczenie usług.

W tym względzie w wyroku z 22 czerwca 2022 r. w sprawie C-534/20 Leistriz (pkt 20, 21) TSUE, stwierdziwszy, że rozporządzenia 2016/679 nie definiuje terminów „odwoływany”, „karany” i „za wypełnianie swoich zadań”, zawartych w art. 38 ust. 3

⁵ Zobacz też wyrok TSUE w sprawie C-534/20 Leistriz oraz C-560/21 KISA.

zdanie drugie, podkreślił, że zgodnie ze znaczeniem tych terminów w języku potocznym nałożony na administratora danych lub podmiot przetwarzający zakaz odwoływania IOD lub karania go oznacza, że IOD powinien być chroniony przed każdą decyzją skutkującą zakończeniem pełnienia przez niego funkcji lub stawiającą go w niekorzystnej sytuacji, lub taką, która stanowiłaby sankcję. Tym samym należy przyjąć, że powyższy przepis, poprzez zapewnienie ochrony IOD przed każdą decyzją, która kładłaby kres pełnieniu przez niego funkcji, stawiałaby go w niekorzystnej sytuacji lub stanowiłaby sankcję, w sytuacji, gdy taka decyzja pozostaje w związku z wypełnianiem jego zadań, zmierza zasadniczo do ochrony niezależności funkcjonalnej IOD, a wobec tego do zapewnienia skuteczności przepisów rozporządzenia 2016/679 (pkt 28).

Taką decyzję, która stanowiłaby naruszenie ww. przepisu, mógłby stanowić np. środek podjęty przez pracodawcę w celu odwołania inspektora ochrony danych, który skutkowałby zwolnieniem inspektora ochrony danych z jego obowiązków wobec administratora lub podmiotu przetwarzającego (wyrok TSUE w sprawie C-453/21 X-FAB Dresden, pkt 22).

Zakaz odwoływania ma zagwarantować IOD możliwość prawidłowego (w tym niezależnego) wykonywania swojej funkcji, a z drugiej strony ma on przeciwdziałać niekorzystnym konsekwencjom ze strony administratora lub podmiotu przetwarzającego za prawidłowe wykonywanie zadań przez IOD, który może np. krytycznie odnosić się do to działań tych podmiotów, wskazywać nieprawidłowości, zalecać wprowadzenie zmian. Ww. przepis rozporządzenia ma zatem powstrzymać przed pokusą pozbycia się „niewygodnego” IOD.

Jak wskazuje się w doktrynie, IOD za swoje działania podejmowane w ramach obowiązków związanych z ochroną danych osobowych, jeżeli są one zgodne z przepisami rozporządzenia 2016/679, nie może ponosić odpowiedzialności, w szczególności administrator lub podmiot przetwarzający nie może pozbawić inspektora jego funkcji za negatywny wynik audytu ochrony danych osobowych⁶.

Art. 38 ust. 3 rozporządzenia 2016/679 daje gwarancje realizowania przez inspektora jego zadań określonych w art. 39. Zapobiega także nieuzasadnionym decyzjom skutkującym zwolnieniem w przypadku, gdy inspektor ochrony danych należycie wykonuje obowiązki i tym samym realizuje zadania w sposób zapewniający przestrzeganie tego rozporządzenia. Dzięki temu inspektor może faktycznie sprawować swoją funkcję i fachowo wspierać administratora w realizacji przestrzegania przepisów o ochronie danych.

Stabilniejsza pozycja inspektora ochrony danych zwiększa szansę na niezależne wykonywanie zadań przewidzianych w art. 39 rozporządzenia 2016/679, co wpływa na jakość pracy inspektora.

Zatem odnosząc się do pytania drugiego przyjąć należy, że pojęcie »odwołany« należy interpretować w ten sposób, że ochrona przed odwołaniem obejmuje również (zwykle) rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę inspektora ochrony danych, jeżeli w rezultacie ustanie podstawa umowy o pracę, a tym samym faktyczna możliwość

⁶ E. Bielak-Jomaa [w:] RODO. Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Komentarz, red. D. Lubasz, Warszawa 2018, art. 38.

wykonywania działalności inspektora ochrony danych, w sytuacji, gdy takie rozwiązanie umowy o pracę można by uznać za sankcję za prawidłowe wykonywanie zadań IOD, nawet w sytuacji, gdy podstawą wypowiedzenia umowy byłaby zmiana przepisów prawa wprowadzająca zakaz łączenia określonych funkcji. Zmiana taka może wpływać na możliwość powierzenia funkcji IOD przy nawiązaniu umowy.

Ad. 3

Odnosząc się do pytania trzeciego należy wskazać, że cel ochronny art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679, który to przepis zakazuje odwoływania i karania IOD za prawidłowe wypełnianie jego zadań, należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie IOD dokonane z naruszeniem tych przepisów oznacza, że zwolnienie jest nieważne i że stosunek pracy między pracodawcą a inspektorem ochrony danych jako taki pozostaje nienaruszony. W przeciwnym przypadku przepis art. 38 ust. 3 zdanie drugie byłby nieskuteczny.

Prezes UODO podziela stanowisko Księżęcego Sądu Najwyższego przedstawione we wniosku do Trybunału EFTA, zgodnie z którym niezależność funkcjonalna inspektora ochrony danych, która w sposób oczywisty powinna być chroniona przez art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679 oraz przez krajowe przepisy szczególne, regulujące wyznaczenie IOD w sektorze publicznym, jest zagwarantowana tylko wtedy, gdy odwołanie, które nie spełnia kryteriów prawnych, pozostaje bezskuteczne oraz nie rozwiązuje stosunku prawnego między inspektorem ochrony danych a organem sektora publicznego. W przeciwnym razie organ publiczny mógłby zakończyć stosunek prawny z inspektorem ochrony danych nawet w przypadku braku wymogów ustawowych (tj. na przykład bez uzasadnionej przyczyny), a tym samym pozbyć się inspektora ochrony danych, którego uważa za niepożądanego. Chociaż w konsekwencji inspektor ochrony danych mógłby potencjalnie dochodzić roszczeń odszkodowawczych nie można wykluczyć, że w szczególnych okolicznościach podmiot publiczny zaakceptuje tego rodzaju zobowiązanie finansowe przynajmniej w celu zakończenia współpracy z inspektorem ochrony danych, od którego podmiot publiczny z jakiegokolwiek powodu chce się uwolnić. W ten sposób zadania inspektora ochrony danych, polegające w szczególności na monitorowaniu przestrzegania przepisów o ochronie danych oraz strategii organu publicznego w zakresie ochrony danych osobowych, mogłyby zostać poważnie naruszone (str. 16 i 17 wniosku do Trybunału EFTA).

Wnioski

Pytania skierowane do Trybunału EFTA w przedmiotowej sprawie dotyczą przepisu zawartego w art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679. Zgodnie z tym przepisem inspektor ochrony danych nie może być odwoływany ani karany przez administratora ani podmiot przetwarzający za wypełnianie swoich zadań. Jego stosowanie w praktyce budzi duże wątpliwości interpretacyjne, co znajduje odzwierciedlenie w szczególności w postępowaniach, które toczyły się przed Trybunałem

Sprawiedliwości Unii Europejskiej (C-534/20 Leistriz, C-453/21 X-FAB Dresden, C-560/21 KISA) oraz w postępowaniu będącym przedmiotem analizowanego wniosku.

Polskie prawo nie zawiera – podobnych do zastosowanych w prawie Księstwa Liechtensteinu – regulacji doprecyzowujących rozwiązania przewidziane w art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679.

Orzeczenie Trybunału EFTA w niniejszej sprawie może mieć zatem wpływ na ocenę celowości i kierunku zmiany przepisów prawa pod kątem doprecyzowania w polskim porządku prawnym regulacji zawartych w art. 38 ust. 3 zdanie 2 drugie rozporządzenia 2016/679, mających na celu wzmocnienie pozycji inspektora ochrony danych, w tym zapewnienie większej ochrony w zakresie odwoływania IOD oraz usprawnienie realizacji gwarancji określonej w tym przepisie.

O rozważenie zmiany przepisów prawa polskiego w powyższym zakresie organ nadzorczy występował już w pismach⁷ prezentujących stanowisko Prezesa UODO co do wpływu wyroków TSUE wydanych w powyższych sprawach na prawo polskie.

W pismach tych organ nadzorczy wskazał w szczególności, że w ww. wyrokach TSUE orzekł, że państwa członkowskie mają możliwość doprecyzowania w krajowym porządku art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679, poprzez przyjęcie odpowiednich legislacyjnych rozwiązań lepiej chroniących niezależność IOD, a także zapewniających wzmocnienie ich pozycji. W ocenie Prezesa UODO takie orzeczenia TSUE powinny skłonić polskiego ustawodawcę do rozważenia uregulowania w prawie krajowym właściwych rozwiązań zapewniających skuteczne środki ochrony IOD przed ich odwołaniem niezgodnym z art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia 2016/679.

Wobec powyższego orzeczenie, które zapadnie w sprawie E-5/25 Silbernagl przed Trybunałem EFTA może mieć znaczenie nie tylko w zakresie stosowania art. 38 ust. 3 zd. drugie rozporządzenia 216/679, ale również może mieć wpływ na zakres i kierunek postulowanych przez organ nadzorczy zmian w przepisach prawa pod kątem doprecyzowania w polskim porządku prawnym regulacji dotyczących odwoływania IOD.

Przyjąć zatem można, że wyrok Trybunału EFTA może powodować konieczność zmiany polskiego prawa lub praktyki jego stosowania.

Mając na uwadze powyższe argumenty oraz odpowiedzi na pytania stwierdzić należy, że w ocenie Prezesa UODO **udział Rzeczypospolitej Polskiej w postępowaniu przed Trybunałem EFTA jest zasadny.**

Łączę wyrazy szacunku
Miroslaw Wróblewski
Prezes Urzędu
Ochrony Danych Osobowych

⁷ Pismo z 1 sierpnia 2022 r. sygn. DOL.0623.33.2020 dot. wyroku w sprawie C-534/20 Leistriz, pismo z 9 marca 2023 r. sygn. DOL.0623.18.2021 dot. wyroku w sprawie C-453/21 X-FAB Dresden. pismo z 15 marca 2023 r., sygn. DOL.0623.23.2021 dot. wyroku w sprawie C-560/21 KISA.